

MRF 2021.310

Retten i Odenses dom af 22. december 2021, sag BS-12346/2021-ODE

A og B (adv. Sebastian Ekholm Sørensen) mod Vejdirektoratet (adv. Josephine Fie Legarth Aggesen)

A og B fandtes ikke væsentligt, individuelt berørt af, at kommunen meddelte lovliggende tilladelse efter vejlovens § 49 til, at naboens indkørsel blev flyttet, så den var placeret 1/2 meter fra skel med betydelige færdselsmæssige gener for A og B. Vejdirektoratet havde derfor med rette afvist klage fra A og B over kommunens tilladelse.

Efter ansøgning fra N, der ikke ønskede at bruge en eksisterende indkørsel til sin carport, meddelte Nordfyns Kommune i august 2020 tilladelse efter vejlovens § 49 til at ændre indkørslen til N's ejendom, så den blev placeret 1/2 meter fra skel til A og B's ejendom. Afgørelsen blev truffet uden forudgående partshøring af naboerne A og B, der imidlertid fandt, at den ændrede indkørsel til N's ejendom var voldsomt generende, da den betød, at bilerne fra de to ejendomme ville bakke ud i hinanden. A og B påklagede med henvisning til vejlovens § 132 tilladelsen til Vejdirektoratet, der den 9. oktober 2020 afviste klagen med den begrundelse, at A og B ikke var klageberettigede, da de ikke var parter i sagen. A og B anlagde herefter sag mod Vejdirektoratet med påstand om, at afvisningen var ugyldig, og at sagen skulle hjemvises, da A og B var væsentligt, individuelt berørt af de ændrede indkørselsforhold, og da der ikke

var andre naboer, der var berørt, hvorfor A og B måtte anses for parter i sagen og derfor skulle have været partshørt efter forvaltningslovens § 19, da færdselsmæssige hensyn efter vejlovens § 49, stk. 4, indgår ved tilladelse til ændret indkørsel. Vejdirektoratet påstod frifindelse og gjorde til støtte herfor gældende, at A og B ikke kunne anses for parter, når de ændrede indkørselsforhold ikke hindrede A og B i at benytte deres indkørsel og adgang til offentlig vej. Byretten lagde til grund, at klageret over afgørelser efter vejloven skal bedømmes efter de almindelige forvaltningsretlige regler, hvorefter partsstatus forudsætter, at den pågældende har en individuelt væsentlig interesse i afgørelsen. Herefter fandt retten, at A og B ikke havde løftet bevisbyrden for at være væsentligt, individuelt berørt og frifandt med henvisning hertil Vejdirektoratet for de af A og B nedlagte påstande.

Kommentar: Byrettens begrundelse for at afvise A og B's partstatus og dermed klageret er usædvanlig kortfattet og forekommer ikke overbevisende. Der kan i den sammenhæng være grund til at nævne MAD 2007.720 Ø, der vedrørte et vejskilt på offentlig vej, som alene berørte en enkelt ejendom, og hvor kommunen i første omgang havde undladt partshøring af ejeren af den pågældende ejendom. Efter klage til Justitsministeriet, der på daværende tidspunkt var rekursmyndighed for afgørelser efter den dagældende vejlov, fastslog Justitsministeriet, at ejeren af den pågældende ejendom måtte anses for part og skulle være partshørt, men fandt dog herefter ikke, at den processuelle fejl var konkret væsentlig, hvilket landsretten tilsluttede sig i dommen. Se også U 2016.3793 H. Fra nyeste praksis kan nævnes **MRF 2021.284 V**, hvor en ejerforening blev anset for part i en sag om placering af affaldscontainere.

RETEN I ODENSE DOM

afsagt den 22. december 2021

Sag BS-12346/2021-ODE

A

(advokat Sebastian Ekholm Scheffmann)

og

B

(advokat Sebastian Ekholm Scheffmann)

mod

Vejdirektoratet

(advokat Josephine Fie Legarth Aggesen)

Denne afgørelse er truffet af kst. dommer Teresa Lund Tøgern.

Sagens baggrund og parternes påstande

Retten har modtaget sagen den 12. februar 2021.

Sagen drejer sig om, hvorvidt sagsøgerne havde adgang til at klage over tilladelse til anlæggelse af indkørsel på naboejendommen, og om kommunen ved afgørelsen havde inddraget de relevante hensyn.

A

har fremsat følgende påstand:

Påstand 1

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at den givne tilladelse til etablering af en ny indkørsel på adr. 1, 5450 skal ophæves.

Påstand 2

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger må anses som part i sagen, således at sagsøgtes afgørelse af 9. oktober 2020 er ugyldig, og at sagen skal hjemvises til fornyet behandling.

Vejdirektoratet har fremsat påstand om frifindelse

Sagsøgerne har fri proces.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

Det fremgår, at Nordfyns Kommune den 24. august 2020 traf afgørelse om lovliggørelse af ny indkørsel på adr. 1 .

Den 9. oktober 2020 afviste Vejdirektoratet sagsøgernes klage over Nordfyns Kommunes afgørelse, da sagsøgerne ikke var klageberettigede.

Forklaringer

A har forklaret, at da naboen købte huset, holdt de med en masse biler ude på vejen. Da naboerne var flyttet ind, valgte de at holde på fliserne og ikke anvende den tidligere indkørsel, der ledte op til en carport, som de i stedet brugte til skur. Han rettede henvendelse til dem, fordi det ikke var hensigtsmæssigt, da han ikke kunne se noget, når han skulle bakke ud af sin indkørsel. De var ligeglade og sagde så, at de ville søge tilladelse ved kommunen, og den fik de. Han kan ikke se indgangsvejen til vænget, eller naboens biler på grund af sin hæk, når han skal bakke ud. Naboen bakker også bare ud, hvor de ikke kan se. B var ved at blive kørt ned efter 8 dage, og 14 dage efter, var de også ved at køre sammen. Deres gæster kan heller ikke holde noget sted. Det er meget irriterende. Den tidligere placering gav ingen problemer. B er dagplejemor, og forældrene klager også over, at de ikke kan holde noget sted. Den modsatte side af vejen er også anlagt, som det tidligere var tilfældet i deres side.

Parternes synspunkter

A og B har i deres påstandsdokument anført:

" ...

Til støtte for den nedlagte påstand 1 gøres det gældende,

at eftersom sagsøger må anses som part i sagen, skulle sagsøgte have parts-hørt sagsøger i henhold til forvaltningslovens § 19,

- at sagsøgtes tilladelse lider af væsentlige formelle mangler, hvorfodette må lægges til grund for, at afgørelsen skal erklæres ugyldig,
- at den nyetablerede indkørsel er til gene for sagsøger, idet den er placeret en halv meter fra sagsøgers skel, og derved udgør en trafikrisiko, ligesom beboerne på adr. 1, 5450 Otterup flere gange har været ved at ramme sagsøgers bil, når de bakker ud,
- at de trafikale gener er så belastende for sagsøger, at generne må anses for at overskride, hvad sagsøger almindeligvis må tåle i forbindelse med anlæg af indkørsler/parkeringspladser i parcelhusområder, hvorfor afgørelsen også uproportionel.

Til støtte for den nedlagte påstand 1 og 2 gøres det gældende,

- at sagsøger er part i sagen, idet den nyetablerede indkørsel er etableret således, at sagsøger og naboens biler bakker ud i hinanden, hvorfor sagsøger burde være partshørt,
- at sagsøgte ikke har foretaget en korrekt og fyldestgørende prøvelse af det konkrete forhold før, at sagsøgte har givet tilladelse til en ny indkørsel,
- at sagsøger må anses som part i sagen, idet han har en væsentlig, individuel og retlige interesse i sagen,
- at sagsøger bliver særligt berørt af afgørelsen, idet han som nabo er den eneste, som den nye indkørsel er til gene for,
- at den nyetablerede indkørsel er til gene for sagsøger, idet den er placeret en halv meter fra sagsøgers skel, og derved udgør en trafikrisiko, ligesom beboerne på adr. 1, 5450 Otterup flere gange har været ved at ramme sagsøgers bil, når de bakker ud,
- at det faktum, at sagsøger fortsat kan komme ind i sin indkørsel er ikke ensbetydende med, at hans adgangsforhold ikke er påvirket. Sagsøger bemærker i denne sammenhæng endnu en gang, at placeringen af den omtvistede indkørsel, lige ud for sagsøgers egen indkørsel, er dybt u hensigtsmæssig.
- at trafikale sikkerhedshensyn hører under de hensyn, som sagsøgte skal varetage, hvorfor dette burde have været inddraget som et væsentlig moment ved vurderingen af, om der skulle gives tilladelse. Dette understøttes af, at det er sagsøgte, som træffer afgørelser i henhold til forskrifter fastsat i medfør af Vejlovens § 129, stk. 1, jf. § 9 i bekendtgørelsen om Vejdirekto-

ratets opgaver og beføjelser. Det fremgår heraf direkte af ordlyden af Vejlovens § 129, stk. 1, at trafikikkerheden er angivet som et hensyn, som sagsøgte skal varetage.

- at det ligeledes fremgår af sagsøgtets afgørelse, at adr. 1 fik meddelt tilladelse til udvidelse af deres eksisterende vejadgang efter Vejlovens § 49. Det fremgår af § 49, stk. 4, at hvis det skønnes påkrævet af færdselsmæssige grunde, så kan vejmyndigheden (sagsøgte) stille krav til vejens placering, udformning og benyttelse. Vejlovens § 49, stk. 4 kan således også anføres til støtte for, at færdsels- og/eller trafikale hensyn skal indgå i vurderingen af, om der er truffet en korrekt afgørelse herunder, om sagsøger har partsstatus i nærværende sag.
- at uanset om trafikale hensyn ikke er et hensyn, hvoraf det følger direkte af loven, at sagsøgte skal varetage denne interesse, kan det alligevel ikke med rette lægges til grund for, at hensynet alligevel ikke kan indgå i den samlede vurdering, jf. princippet i FOB 2007.437, idet færdselshensyn ligger sig så tæt op af de hensyn, som skal varetages af sagsøgte som vejmyndighed. I den anførte ombudsmandsudtalelse, fremgår det således:

"...og efter min mening ligger de hensyn som skal varetages efter byggeloven, så tæt op ad hensynet til at bevare en udsigt at det ikke er udelukket at dette hensyn kan indgå i en samlet vurdering af om den pågældende kan anses for part."

Ovenstående udtalelse kan således henføres analogt på nærværende sag, hvorfor færdselshensyn på sagsøgers ejendom ligeledes burde have indgået i vurderingen af, om sagsøger skulle være anset som part i nærværende sag.

..."

Vejdirektoratet har i sit påstandsdokument anført:

" ...

4.1 Overordnede anbringender

Til støtte for påstanden om frifindelse gøres det overordnet gældende, at Vejdirektoratets afgørelse er lovlig og gyldig.

Afgørelsen er ikke truffet på et mangelfuldt eller fejlagtigt grundlag, og afgørelsen er ikke forbundet med mangler, som medfører, at afgørelsen er ugyldig. Der er desuden i forbindelse med nærværende retssag ikke fremkommet væsentlige nye oplysninger af betydning for sagen.

Vejdirektoratet har med rette afvist at realitetsbehandle sagsøgernes klage på grund af manglende klageberettigelse.

4.2 Anbringender vedrørende trafikale hensyn

Vejdirektoratet har med rette fundet, at sagsøgerne ikke kan anses for at være så væsentligt og direkte berørt af kommunens lovliggørende adgangstilladelse til naboen, at sagsøgerne er part(er) i sagen og dermed klageberettigede. Vejdirektoratet har i den forbindelse med rette lagt vægt på, at sagsøgernes adgangsforhold ikke bliver hverken helt eller delvist forhindret, og at sagsøgerne således fortsat vil have fri og uhindret adgang til adr. 2. Dette er også ubestridt i sagen.

Sagsøgerne har med henvisning til vejlovens § 49, stk. 4, og § 129, stk. 1, anført, at trafikale hensyn hører under de hensyn, som Vejdirektoratet skal varetage, hvorfor hensynet skulle have været inddraget som et moment ved vurderingen af, om sagsøger var klageberettiget efter vejlovens § 132, stk. 1. Sagsøgerne har til støtte for sine anbringender sammen med processkrift 1 fremsendt bilag 14 som er en video af vejadgangene på hhv. sagsøgerens ejendom, adr. 2 og naboejendommen adr. 1.

Vejdirektoratet bemærker, at vejlovens § 129, stk. 1, jf. § 5, i bekendtgørelse om Vejdirektoratets opgaver og beføjelser, giver Vejdirektoratet hjemmel til at udstede regler om forhold, der er nødvendige for vejenes drift, herunder nødvendige for trafiksikkerheden. Bestemmelsen giver dermed Vejdirektoratet som vejmyndighed efter vejlovens § 6, stk. 2, kompetence til at fastsætte vejregler.

Vejdirektoratet har i nærværende sag virket som klagemyndighed, jf. vejlovens § 132, stk. 1, og ikke som vejmyndighed efter vejlovens § 6, stk. 2.

Som klagemyndighed skal Vejdirektoratet vurdere, om der er forhold, der gør, at en klager bliver væsentligt og direkte berørt og derved bliver klageberettiget. Trafikale forhold kan indgå i den vurdering.

Som det fremgår af Vejdirektoratets afgørelse (bilag 12), har Vejdirektoratet forholdt sig til sagsøgernes indsigelser om trafikale forhold (fare for trafiksikkerheden i forbindelse med ind- og udkørsel af indkørslerne), og Vejdirektoratet har med rette fundet, at det af sagsøgerne anførte, ikke giver klageret i forhold til kommunens afgørelse. Det fremlagte bilag 14 i form af videomateriale ændrer ikke herved.

..."

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

Retten begrundelse og resultat

Kommunens afgørelse om tilladelse til ændring af indkørsel på adr. 1 kan kun påklages af personer, der er klageberettiget.

Der er ikke indeholdt regler om, hvem der er klageberettigede i Vejloven eller forvaltningsloven, hvorfor vurderingen skal foretages efter de almindelige forvaltningsretlige regler. Klageren skal derfor have en væsentlig og individuel interesse i sagens udfald.

Retten finder, at sagsøgerne ikke har løftet bevisbyrden for, at de har en væsentlig og individuel interesse i sagen vedrørende tilladelse til ny indkørsel for^{adr. 1} , at de er klageberettigede.

Retten tager derfor sagsøgtens påstand om frifindelse til følge.

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, forløb og udfald fastsat til dækning af advokatudgift med 18.000 kr. Vejdirektoratet er ikke momsregistreret.

THI KENDES FOR RET:

Vejdirektoratet frifindes.

 A og B skal til Vejdirektoratet betale sagsomkostninger med 18.000 kr.

Beløbet skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne bliver forrentet efter rentelovens § 8 a.